

det sidste er der Personer, der efter Alles Dom egne sig til at faae kongelig Ansættelse, men som paa Grund af, at man mangler det til deres Lønning nødvendige Beløb, ikke kunne faae den. Jeg troer derfor, at dette Forslag stemmer overeens med den Land, hvormed man har behandlet disse Sager, nemlig at give Administrationen en større Frihed med Hensyn til Detaillen. Hvad det angaaer, at indskrænke Berettigelsen til en bestemt Størrelse, da har man fastholdt den Grundsætning i stor Conseqvents andetsteds, selv hvor denne Fastholden, efter hvad der laa klart for, maatte gaae ud over en Mængde smaa Lønninger.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, gik man til Afstemning, hvorved:

Forslag af Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet:

§ 10. E. c. 1. forandres saaledes:

Til Lønninger maae anvendes for Theatrets Embedsmænd og Betjente for det egentlige Theaterpersonale, derunder indbefattet converteret Beneficengodtgjørelse, og for Cappellens Personale indtil 83,936 Rd. 64 ø. Denne Sum nedsættes med $\frac{1}{4}$ af hver vacant bleven Gages Beløb.

vedtoges med 33 Stemmer mod 2.

Derpaa fattes det af Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet til § 14 stillede Forslag i Forbindelse med selve § 14 under Forhandling.

Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet: Jeg har, siden den geistlige Lønningslov her var til Forhandling, overvejet det Spørgsmaal, hvorvidt der maatte være Anledning til for mig at optage denne Sag. Jeg er dog kommen til den Overbeviisning, at det ikke vilde være rigtigt, om Ministeriet vilde lade denne Sag hvile. Følgen af denne Beslutning er det Endringsforslag, der her er stillet. Der vil af den Sum, der er opført, medgaae et lille Beløb til den Assistance, som jeg vil behøve ved at gjøre de forskellige Beregninger, der maae gjøres ved Lovens Udar-

beidelse. Det er dog et forholdsvis overordentligt lille Beløb. Den store Deel af Summen vil medgaae til Undersøgelser af Præstegaardsavlingerne ved en Commission, som jeg har tænkt mig dannet omtrent paa den Maade, der her blev vedtagen ved 2den Behandling af Lønningsloven, og som ikke blev forandret ved 3die Behandling. Naar Meningerne gaae i forskjellig Retning, og naar det viser sig saa overordentlig vanskeligt at finde Udtryk eller Bestemmelser, der kunne tilfredsstille Alle, da gjør man i Reglen Ret i grundigt at undersøge Sagen for at kunne faae en klar Forestilling om det, der handles om. Det er for saaledes selv at faae og for at kunne meddele Rigsdagen en saadan klar Forestilling om, hvad der egentlig handles om, naar der tales om Præstegaardsavling, at jeg foreslaaer en saadan Undersøgelse anstillet, og udbeder mig dertil denne lille Sum. Jeg skal bemærke, at det er rimeligt nok, at denne Sum ikke vil slaae til til Undersøgelsen af 8—900 Præstegaardsavlinger ved en Commission paa 3 Medlemmer, og derfor har jeg sat det calculatorist. Man maa vel erindre, at her tales om, hvorledes 7—8000 Ldr. Hartkorn rettest skulle behandles, og derfor troer jeg, at det i og for sig vil findes rigtigt, at man, for at komme til Klarhed derom, bevilger dette Beløb. En Ting kunde unægteligt tale imod ved denne Sags sidste Behandling her i Landstthinget at gaae ind paa et nyt Forslag, nemlig den Omstændighed, at det kommer frem saa seent. Men mod denne Indvending taler, at det var umuligt at stille Forslaget før; thi Finantsloven kom til anden Behandling her, umiddelbart efterat den geistlige Lønningslov var forkastet. Det var altsaa umuligt at stille Endringsforslag til anden Behandling, og at stille det tidligere i Folkethinget var der ingen Opfordring til, da der overhovedet dengang ikke var tilstrækkelig Klarhed over Sagen. Men nu, da det ligger for, at Loven ikke kommer videre, og man i Hovedsagen er enig om, at der skal træffes Bestemmelser med Hensyn til Præstegaardenes Avling, vilde jeg finde det urigtigt, at Rigsdagen sluttedes, uden at jeg indbragte dette Forslag, som jeg herved skal anbefale til Vedtagelse af Landstthinget.